

Veľká noc

Krásne vyzdobený kostol, nádherná liturgia, slávnostné spevy i posvätné ticho, úsmev na tvárach, návštevy blízkych a známych na veľkonočný pondelok - hľa atmosféra Veľkonočných sviatkov. Každoročná slávnosť už po mnoho a mnoho rokov. Stáva sa, že niekedy vytvára dojem niečoho bežného a zaužívaného, zvykového. A to nie je len pri cirkevných sviatkoch a slávnostiach – to je napríklad i pri objavoch a vynálezoch – v prvej chvíli to vzbudí veľký obdiv, zmenu v živote, otvorí nové možnosti, ale tak ako každá novosť – po čase zapadne prachom všednosti...

Veľká noc – „Pán Ježiš vstal z mŕtvych“ – ozýva sa z hrdiel a šíri sa po kostole i po dedine. Každý to vie a preto sa nad tým málokto pozastaví. Stane sa z tohto výroku, z tejto najdôležitejšej pravdy nášho náboženstva, často opakovaná fráza... Niečo také sa stáva i v manželstve, keď sa často opakujú slová „mám ťa rád“... Aj z týchto vážnych slov sa môže stať fráza, ak sa to neprejavuje i navonok, ak sa láska neoživuje, ak sa nehladajú vždy jej nové a nové dôvody: „prečo ťa mám rád, čo pre mňa znamená a ako veľmi si ťa vážim a ako veľmi ťa potrebujem...“ Áno, láska potrebuje byť neustále živá a oživovaná prejavmi, dôkazmi i dôvodmi pre lásku.

A to platí i o Veľkej noci, ktorá je veľká práve preto, lebo tu láska dosiahla svoj vrchol. Ježiš – Boží Syn nás z lásky vykúpil na kríži a teraz vstáva z mŕtvych – láska, ktorá ho priviedla na kríž, kde sa obetoval a zomrel sa teraz stáva nekonečnou a nezničiteľnou...

Zamyslime sa preto na chvíľu nad tým, čo pre nás znamená Veľká noc, ako prejav Božej lásky a dobroty. Predstavme si tú strašnú situáciu, že zomiera človek. Čo nám vtedy prebieha myslou? Jedno si veľmi prajeme, aby ten človek nezomrel. Keď už vidíme, že je mŕtvy chceme a silno si prajeme, aby to nebola pravda, aby vstal a žil ďalej... Ešte silnejšie to prežívame, keď je to niekto nám blízky, pre nás veľmi milý a drahý, niekto s kým je spojené naše srdce – veľmi túžime, aby sme ho ešte videli, aby sme sa mohli s ním rozprávať, aby jednoducho ožil... A veľmi úpenlivo si to prajeme i vtedy, keď niekto zomiera kvôli nám. Nemusel vôbec trpieť a zomrieť, ale je to kvôli mne. Aký strašný pocit viny, ktorý by bol menší, keby nezomrel. Zrada milovanej osoby pre záchranu vlastnej kože. Nedbanlivosť, nevšímavosť, či opilosť alebo hnev – príčiny zla, ktoré má ťažké dôsledky. Dôvod neustálych a nekonečných výčitiek. Keby žil, keby sa zrazu objavil, bolo by to úplne inak.

Poznáme i takéto príbehy: Maximilián Kolbe: v koncentračnom tábore ušiel väzeň, náprava morálky a výchovný trest je desať ľudí vybrať a umučiť. Vedľa Maximiliána vyberú muža, otca detí, ktorý prosí o milosť. Ale nik nepočúva, nik nemá súcit: treba desať tak bude desať mŕtvych. Iba Maximilián počuje jeho prosbu. Predstúpi pred vojakov a povie: „jeho nechajte ísť ja pôjdem miesto neho.“ Chvíľa prekvapenia, začudovania, ale napokon išlo o počet nie o toho, kto to má byť. Môže byť. Môže ísť zomrieť miesto neho. A on skutočne odchádza spolu s deviatimi do hladomome a s láskou k nemu umiera. Aký pocit bol asi u toho zachráneného človeka. Aká vďaka, ale aj aký žiaľ a smútok i silná túžba, aby sa to všetko prerušilo a skončilo... Len, aby nezomrel. Ale on skutočne umiera. A tak žiaľ zostáva. O čo horšie sa musel cítiť ten, kto svojím útekom spôsobil to, že desať ľudí zomiera.

Každý náš ťažký hriech spôsobuje to, že niekto zomiera. A ten niekto je náš Pán. Zomiera za mňa. To ja som si zaslúžil trest smrti a On za mňa zomiera, namiesto mňa a kvôli mne, z mojej viny. Ja som mal byť na kríži. To miesto smrti bolo moje miesto a podľa spravodlivosti som tam mal visieť ja. Aké výčitky, aký smútok – kvôli mne musí niekto zomrieť... Ako veľmi sme teda potrebovali zmŕtvychvstanie, aby sa zahojila naša rana spôsobená výčtkami svedomia a nepríjemným pocitom, že kvôli mne niekto zomrel.

Áno, budeme sláviť Veľkonočné sviatky – tešme sa úprimne z toho, že to všetko dobre dopadlo – že ten, kto kvôli mne a pre mňa zomrel vstal z mŕtvych a hovorí mi: „Neboj sa – ja som s tebou a mám ťa rád a všetko ti odpúšťam. Pokoj nech je s tebou. A teraz môžeš začať nový život. Zomrel som, ale opäť žijem a som stále s tebou.“

*Pôvodca spásy jediný,
záchranca ľudskej rodiny,
ty, Kriste, náš Kráľ, dovolíš,
aby bol našou slávou kríž.*

*Ty smrťou smrť si pochoval,
životom život daroval
a sluhu smrti, satana,
ďaleko tvoj kríž zaháňa.*

*A tvoji verní plakali
keď ťa do hrobu vkladali
ty ríšu mŕtvych otváraš
slobodu ocom ohlášaš.*

*Obeta svätá, žiaríš nám,
k Otcovi stúpaš k výšinám;
zhliadni na svoje zástupy,
ktoré si krvou vykúpil.*

*Za tebou, Kriste, pôjdeme
po ceste čnosťou zdobenej;
tvoj kríž dá silu sväto žiť,
nad pokušením zvíťaziť.*

*Ježišu, tebe, Otcovi
sláva aj Tešiteľovi,
že smieme v Božej láske žiť,
víťazstvo kríža zakúsiť.
Amen.*

Niet ho tu...

Ježiš z Nazareta bol ukrižovaný ako zločinec v Jeruzaleme za múmi mesta. Potom ho pochovali v novom hrobe, ktorý mu poskytol Priateľ Jozef z Arimatey. Vzdá sa, akoby tu príbeh skončil. Hrob je však prázdny, niet ho tu...

Učeníci sú paralyzovaní strachom i zahanbením. Ale o krátky čas verejne ohlasujú s odvahou a pevným presvedčením, že Ježiš žije, vstal z mŕtvych, je po pravici Otca ako Mesiáš a Pán celého sveta. Ježišov príbeh sa teda nekončí smrťou, mnohé znaky dosvedčujú, že je živý v sláve zmŕtvychvstania ako Pán, ktorý dáva Ducha. Prostredníctvom neho i my povstaneme k novému životu, môžeme zakúšať najčistejšiu a nepretržitú radosť z lásky a obety.

Možno však považovať Ježišovo zmŕtvychvstanie za historickú skutočnosť? Nešlo len o zbožné želanie učeníkov? Tieto otázky sú dôležité pre našu vieru. Ježiš žije, a táto pravda sa nám odhaľuje mnohými znakmi: prázdny hrob, zjavenia Zmŕtvychvstalého, obrátenie a svedectvo apoštolov, zázraky a iné prejavy Ducha Svätého. Musíme však povedať, že tento jav nie je pozorovateľný priamo ako iné historické skutočnosti. Evanjeliá rozprávajú o jeho prejavoch, nie však o samom zmŕtvychvstaní. Toto tajomstvo nám ostáva i naďalej zahalené a jeho spôsob je nám stále neznámy.

Ježiš sa nevracia do svojho smrteľného života tak ako Lazár, Jairova dcéra, či naimský mládenec, dostáva sa do vyššej dimenzie, nadobúda dokonalú a bezchybnú existenciu. Nevrátil sa späť, ale ide ďalej poza našu skúsenosť, a tak viac už nezomiera. Naš jazyk už nedokáže opísať, aký je Ježiš v skutočnosti, jeho telo je celkom odlišné od nášho. Stoluje zo svojimi učeníkmi, no do miestnosti vstúpi cez zatvorené dvere. Filipovi ukazuje ruky a bok,

Mária Magdaléna ho drží za nohy, a nechce sa ho pustiť, a predsa Ježiš musí vystúpiť k Otcovi.

Mnohí kresťania sú akoby naplnení hlbokým smútkom podobne ako učeníci. Niet ho tu! Koľké modlitby, koľké obety, a predsa Boh ostáva vzdialený, mlčiaci. Ježiš uniká našej pozornosti a často ho nevieme rozpoznať, tak ako ho nespoznala Magdaléna, Emauzskí učeníci... A on predsa kráča s nami na ceste nášho života. Prázdny hrob nás možno viac naplňa smútkom ako veľkonočnou radosťou. Odniesli ho a neviem, kam ho položili. Ježiš je mŕtvy.

Peter a Ján však v prázdnom hrobe vidia znamenie Božej moci. I nás učia pozeráť na okolnosti života inými očami. Pre smútok mnohí nevidia plachty, ktoré sú bezprostredným dôkazom, že Ježiš nie je unesený. Plachty sú neustále zvinuté tak, akoby objímali telo, ktoré v nich už nie je. Šatka je osobitne zvinutá na inom mieste.

Len viera dokáže vyplniť srdce i v tejto bolestnej situácii radosťou, Ján videl a uveril. Kto chce pochybovať nech pochybuje ďalej. Peter a Ján však majú istotu viery a tá je neotrastiteľná. Až potomvidia Pána, no najprv uverili.

Tak ako už za života Ježiš ostal slobodný a vzdialený od akýchkoľvek ľudských schém a prekvapivo zjavuje nový život. Učeníci ostali v pomykove, nie celkom možno pochopiť Majstra. Vždy im akosi uniká a presahuje ich chápanie. Možno sa už i zmierili s tým, že Ježiš je mŕtvy a tu zrazu nové skutočnosti opäť narušili ich vnútorný pokoj.

Dnes mnohí prejavujú záujem o Ježiša z Nazareta, slobodného človeka, verného Bohu i sebe samému až na smrť, o človeka obetujúceho sa za druhých, proroka lepšieho sveta plného bratskej lásky, no nájdu sa i taký, čo pochybujú o jeho zmŕtvychvstaní. Ak by to bolo tak, že nevstal, nebol by Spasiteľom, iba jedným z mučeníkov naviac. Naša ľudská nádej by bola prázdnu nádejou a smrť by panovala naďalej nad nami. Bez Ježišovho oslávenia nás kríž nezachráni a Cirkev by už viac nič nemohla povedať: Ak Kristus nevstal,

zbytočné je naše ohlasovanie, a prázdna je i vaša viera (porov. 1 Kor 15, 14).

Na druhej strane Zmŕtvychvstalý bez kríža a historickej existencie by bol len ľahko manipulovateľným mýtom, sterilnou projekciou našich túžob.

Boh nás neprestáva prekvapovať, keď nám ukazuje svoju nekonečnú lásku: vracia ľuďom ako Spasiteľa vlastného Syna, ktorého oni odmietli a zavraždili. Prostredníctvom Ukrižovaného a Zmŕtvychvstalého je Boh blízko ku každému hriešnikovi, chudobnému, chorému, neúspešnému, zosnulému. Niet ľudskej samoty, ktorú by nešiel vyplniť. Otvorme mu teda naše srdcia, aby do nich vliel Veľkonočné svetlo zmŕtvychvstania.

Martin Jarábek, kaplán

Nikdy nie je neskoro

Nikdy nie je neskoro na zmierenie, pretože nikdy nieje neskoro ani začať milovať, ani byť šťastný.

Kto nemiluje a netúži po zmierení, žije v temnote a v hĺbke jeho bytosti rastie ako rakovinový nádor burina nepokoja. Kto neprijíma zmierenie, trestá v prvom rade seba.

Zmierenie

sa môže zdať nemožné, pretože musí vychádzať z dvoch brehov.

Zmierenie

nemožno žiadať násilím. Treba ho zasievať; rozsievať maličké zrníčka pokoja a priateľstva.

Zmierenie

má rásť popri ceste, ktorou kráčame smerom k druhým.

Ak to dokážeš, zmier sa so všetkými stvoreniami, ktoré ťa obklopujú.

Nikdy nie je neskoro.

Phil Bosmans "Kľúč šťastia"

Sväté omše v 1.týždni veľkonočného obdobia

28. III. Veľkonočný pondelok

8.00 + Vinicius Šarmír, manž.Štefánia a syn Pavol

30. III. Veľkonočná Streda

18.00 + Miroslav Košan a Štefan Ulrich

1.IV. Veľkonočný piatok – prvý piatok

18.00 + Jozef Kulifaj

2.IV. Veľkonočná sobota

18.00 + Štefan Vadovič manž. Mária a syn

Upratovanie kostola č.d. 2 - 27

3.IV. 2.Veľkonočná nedeľa -Nedeľa Božieho milosrdenstva

8.00 + Jozef Matúšek, manž. Eleonóra a bratia a švagriny

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

28.III. pondelok bl. Renáta, mučenica

29.III. utorok sv. Ludolf, biskup, mučeník

30.III. streda sv. Ján Klimak, opát

31.III. štvrtok sv. Benjamín, diakon, mučeník

1.IV. piatok sv. Hugo, biskup

2.IV. sobota sv. František z Paoly, pustovník

Slovo na dnes

Modlitba znamená snažiť sa pozdvihnúť srdce a myseľ k Bohu.

Kardinal George Basil Hume

Základ každej modlitby

Aj keby sme mali akúkoľvek skvelú a užitočnú modlitebnú metódu, nikam sa nedostaneme, ak je v jadre nášho postoja niečo zásadne zlé. Dovoľte, aby som vysvetlil, čo mám na mysli. V dejinách kresťanskej spirituality prevládali v modlitbe dva hlavné postoje v prístupe k Bohu. Pred renesanciou zdôrazňovali staršie rehole činnosť Boha, zatiaľ čo novšie rehole, založené po rozkvetu humanizmu, majú sklon zdôrazňovať činnosť človeka. Obe prístupy sú pravoverné, skrývajú však v sebe nebezpečenstvo, ktoré ľudí často zaviedlo do duchovných slepých uličiek.

Tí, čo kladú dôraz na to, čo koná Boh, môžu zabudnúť na to, čo by mali robiť oni, a upadajú do kvietizmu³. To vedie k istému druhu trúfalosti, keď sa človek voči Bohu stavia tak pasívne ako tvrdé piškótové cesto, čakajúce, že ho zalejú sirupom! Na druhej strane tí, ktorí zdôrazňujú dôležitosť toho, čo môžeme urobiť my, môžu zabudnúť na to, čo robí Boh, a tak ľahko upadnúť do pelagianizmu⁴. Správajú sa, akoby všetko záležalo od nich. To môže viesť k istému druhu duchovnej pýchy, k arogancii srdca a mysle, ktorá ničí modlitbu, lebo sa zdá, že závisí viac na ich úsilí než na úsilí Boha.

Aby sme sa vyhli tejto domýšľavosti, pridal kardinal Hume do tradičnej definície modlitby slovo snažiť sa. A aby sme nespyšneli, ja by som chcel pridať slovíčko pokorne, a podčiarknuť, že so svojím úsilím bez úsilia Božieho sa ďaleko nedostaneme. Keď sa rozhnváme pre svoje zlyhanie, nie je to preto, že chybil Boh, ale preto, že sme sa zmýlili nie sami a minulí cieľ, o ktorom srne pevne verili, že ho dosiahneme svojím vlastným snažením.

Modlitba je teda pokornou snahou o pozdvihnutie srdca a mysle k Bohu. Napriek tomu, že poznáme dokonalú definíciu modlitby, väčšina z nás strávi veľkú časť života snahou kráčať akoby po duchovnom visutom lane medzi pýchou a trúfalosťou, ustavične padajúc - raz na jednu, raz na druhú stranu. Neskôr v čase určenom Bohom napokon Duch Svätý odmení človeka za jeho snahu, že vydržal. Získa konečne dokonalú rovnováhu, a tá mu umožní udržať svoje srdce a myseľ otvorené voči Bohu. A slobodné od pýchy a trúfalosti, čo mu bráni prijímať lásku, po ktorej túži viac než po čomkoľvek inom..

³ Kvietizmus - mystický náboženský smer, ktorý vznikol a pôsobil prevažne v 17. storočí, najmä v Španielsku a Francúzsku. Nachádza spojenie s Bohom v stave úplnej nečinnosti a kontemplácii, „odovzdaní sa do Božej vôle“ a zrieknutí sa vonkajšej aktívnej činnosti. Hlavným predstaviteľom bol španielsky kňaz Miguel de Molinos (+1669). Toto učenie bolo v mnohých svojich výrokoch Cirkvou odsúdené.

⁴ Pelagianizmus - blud anglického (či írskoho) mnícha Pelagia (5. st), ktorý sa týkal otázky milosti. Popieral prvotný hriech a závažnosť jeho dôsledkov. Zároveň tvrdil, že človek môže sám, len vlastnou vôľou dospieť k dokonalosti. Jeho odporcom bol sv. Augustín (+430).

David Torkigton

Vstupujeme do kostola

Od detstva nás rodičia a učitelia priučajú určitým spoločenským frázam a gestám: pozdraviť, poprosiť, poďakovať, ospravedlniť sa, vzdať úctu tým, že povstaneme, a ešte mnoho iných. Som si istý, že aj keď sa pridáme mnohých zdedených gest a fráz, robíme to nielen pre zachovanie spoločenského bontónu, ale predovšetkým preto, že tým môžeme prejavíť svoju lásku k tým, ktorým sú gestá a slová určené.

Z vôle samého Krista je Eucharistia nerozlučne spojená s láskou. Keď Kristus ustanovil Eucharistiu, zároveň s ňou nám odovzdal nové prikázanie - prikázanie lásky k ľuďom podľa jeho príkladu. On sám pri slávení Poslednej večere pomocou gest a slov vytvoril s apoštolmi spoločenstvo spojené láskou.

Prv než začneme podrobne rozoberať štruktúru Kristovej obety, svätej omše, bude dobre pripomenúť si niekoľko základných údajov. Liturgiu svätej omše tvoria úvodné obrady, bohoslužba slova, bohoslužba obety a záverečné obrady.

Ešte skôr, než kňaz príde k oltáru, patrí sa uvedomiť si osobitnú situáciu, do akej sa dostávame tým, že sme vstúpili do kostola. Sme tu spolu vedľa seba starí i mladí; sú takí, o ktorých sa všeobecne hovorí, že tvoria inteligenciu, ale aj ľudia jednoduchí, ľudia cudzí i dobre známi, s rozličnými schopnosťami a náladami, každý je iný ako tí ostatní.

Ale najzvláštnejšie je to, že tu je On prítomný. Pripomeňme si slová evanjelia: „Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“ (Mt 18,20) Liturgické zhromaždenie vzniká ešte pred začiatkom liturgie.

Už vedomie tejto prítomnosti musí byť dostatočným dôvodom, aby sme prichádzali na svätú omšu trochu skôr, a nie až keď je kňaz už pri oltári. Robíme to pre nás samých, pre Boha aj pre našich bratov a sestry. Ak chceme mať od začiatku radosť z akéhokoľvek podujatia, na ktorom sa v bežnom živote zúčastňujeme, usilujeme sa byť na mieste jeho konania pár minút pred začiatkom, aby sme sa zžili s prostredím, aby sme zaujali čo najvhodnejšiu polohu a sústredili sa.

To by malo byť samozrejme aj v prípade účasti na liturgii ako nevyhnutná podmienka čo najhlbšieho prežitia Kristovej a našej obety. Nemám na mysli to, že sa budem pred začiatkom svätej omše usilovať zabudnúť na všedný život, na svoje radosti a starosti, lebo na svätú omšu neprichádzame preto, aby sme od toho všetkého utekali. Skôr naopak. To všetko by malo byť východiskom pre našu modlitbu. Tie radosti a starosti sú materiálom našej modlitby, sú predovšetkým materiálom nášho obetného daru.

Citím však potrebu určitým časovým úsekom oddeliť túto časť života od vkročenia do toho, čo je posvätné, preto, aby som celý svoj život v plnosti mohol ponúknuť Bohu ako obetný dar. Nasledujem tak príklad Ježiša, ktorý obetoval seba samého.

A okrem toho, vieme, že nie je vhodné predstúpiť pred niekoho, koho si vážime ako skutočnú osobnosť, len tak rovno z ulice. Usilujeme sa tesne pred stretnutím s touto osobnosťou oprášiť, upraviť si vetrom rozstrapatené vlasy, prekontrolovať svoj celkový vzhľad.

Tým skôr pred úradným rozhovorom s Bohom spolu s mojimi bratmi a sestrami citím nutnosť venovať chvíľku času na to, aby som si uvedomil jeho prítomnosť a aby som mu prejavil patričnú úctu v mlčaní.

Tým osobnejšia a plnšia bude moja účasť na spoločnej akcii, čím viac času si nájdem, aby som sa na to poriadne pripravil, aby som si obnovil úmysel modliť sa spolu so všetkými. Tým hlbšie preniknem do tajomstva, čím dokonalejšie prejdem celú trasu, ako ju vyznačila Cirkev, ktorá ma vedie k tomuto tajomstvu.

A ešte niečo. Z vlastnej skúsenosti vieme, ako veľmi rušivo na nás pôsobí, keď sme sústredení na rozhovor nielen

sledovaním vlastných myšlienok, o ktoré sa chceme podeliť, ale aj slov, ktorými nám náš spoločník zveruje seba a svoje myslenie, a niekto tretí urobí niečo, čo nás vyvedie z kontextu. Čo to pre nás znamená, keď v okamihu sústredenej modlitby alebo počúvania životne dôležitých slov, ktoré nám zveruje náš Boh, sa niekto prediera na svoje miesto v lavici.

Samozrejme, nie je možné úplne odstrániť to, aby nebolo roztržitých, nepresných a nedbalých veriacich. Tým, že prídem niekoľko minút pred svätou omšou, môžem dosiahnuť to, že ja sám nerozmnožím ich počet. Okrem toho, nie je potrebné, aby ma vyrušovalo ich chodenie počas hľadania vhodného miesta. Stačí, ak si nesadnem hneď na prvé miesto pri vchode, hoci pri oltári je toľko miest voľných.

Všetky miesta sú vhodné pre každého, keďže v Kristovi „niet Žida ani Gréka, niet otroka ani slobodného, niet muža a ženy“ (Gal 3,28). Jedinými rezervovanými miestami sú tie, ktoré sú určené liturgickej službe, preto by som mal zaujať také miesto, z ktorého sa budem môcť čo najplnšie zapájať do liturgie, teda, aby som čo najlepšie videl, počul a tak sa aktívne do všetkého zapájal zrakom, sluchom, hlasom aj každým svojim postojom. Už tu sa pričiňujem o vytvorenie spoločenstva zjednoteného láskou.

Andrej Filípek SJ, „Z oboch strán oltára“ 2002

Dočasne prerušené spojenie

Vôbec nechcela vytočiť to číslo. Chcela zavolať sestru, aby sa dohodli na večer. Musí ešte mnohé zaradiť, kým odcestuje zase domov. Pred týždňom pochovali matku, pred pár dňami zlikvidovali jej domácnosť. Bolesť bola ešte veľmi hlboká.

Jej ruka inštinktívne vytočila matkino číslo, ako to robievala po celé roky a za posledné týždne každý deň. Preľakla sa a chcela zavesiť slúchadlo, keď si - plná strachu - uvedomila, že si bude musieť vypočuť tie hrozné slová:

„Číslo bolo zrušené.“ Ale ruka ju neposlúchala. V tesnej telefónnej búdke ju zaliala horúčava. Nebola schopná urobiť pohyb. A potom sa stalo niečo zvláštneho. V slúchadle počula prívetivý hlas „slečny z pošty“, ako z bezduchej pásky hovorí slová, ktoré nikdy predtým a nikdy potom už nepočula: „Spojenie je dočasne prerušené...“

Celá prekvapená pomaly zavesila slúchadlo a rozmyšľala o tom, čo práve počula. Jej myseľ sa upriamila na slovo „dočasne“, pevne sa ho zachytila. Toto spojenie je dočasne prerušené, pomyslela si, iba dočasne. Úradný oznam sa jej stal dogmatickou výpoveďou: Raz sa to spojenie bude môcť znova nadviazať vo chvíli, ktorú určí Boh.

S útechou odcestovala domov.

Svätá Lucia Filippiniová

25.marec

Patrónom katolíckych pedagógov je Ján Krstiteľ de La Salle, no ak by si svoju patrónku mali zvoliť ich kolegyně, stala by sa ňou možno sv. Lucia Filippiniová. Táto nadaná žena vzala vážne svoje povolanie do učiteľského stavu a vtedajšiemu školskému systému dala nezmazateľnú pečat'.

Lucia Filippiniová (* 13. januára 1672 v Taliansku) sa odlišovala od ostatných detí v jej veku. Veľmi skoro osirela -nemala ešte ani rok, keď prišla o matku, a v siedmych rokoch jej zomrel aj otec. Sirotu si vzali do opatery príbuzní. Lucia sa nezabávala detskými hrami, jej životom bola modlitba a kostol. Vynikala mimoriadnym intelektom,

čo si všimol aj duchovný správca farnosti a zveril jej vyučovanie katechizmu. Sotva desaťročné dievča sa stalo učiteľkou, čo je nepredstaviteľné aj v dnešných časoch, nieto ešte v atmosfére 17. storočia. Farárova voľba sa však ukázala správna. Dievčatká si malú učiteľku veľmi obľúbili a boli ňou nadšené. Keď do farnosti prišiel kardinál Marcanonio Barbarigo, na vlastné oči sa presvedčil, ako jasne a oduševnene Lucia vysvetľuje pravdy viery a ako ju malé zverenkyne pozorne počúvajú. Vytušil, že Lucia má mimoriadny talent, a požiadal jej príbuzných, aby sa mohol postarať o jej ďalšie formovanie. Dievčatko zveril klariskám v Montefiascone, kde získalo ďalšie vzdelanie. Mons. Barbarigo si uvedomoval, že mnohé problémy vo vtedajšej spoločnosti súvisia s nízkou úrovňou vzdelania väčšiny ľudí, a začal plánovať nový školský systém, ktorý

mala realizovať jeho chovankyňa. Lucia sa však týchto zámerov zľakla. Nemala rada školský ruch a jej túžbou bol pokoj kláštorných múrov. Napokon sa podvolila iba z poslušnosti. Začala vyučovať deti, ale aj formovať nový učiteľský dorast. Jej výučba bola podľa želania kardinála Barbariga nadstavbou dobrej kresťanskej rodinnej výchovy. Lucii nešlo iba o vzdelanie, ale po sobotách vodila žiačky do nemocníc, navštevovali trpiacich a slúžili im. Takýmto praktickým príkladom ich vychovávala ku kresťanskej láske, k sebazapieraniu a obete. Kresťanského ducha vnášala aj do rodín, ktoré navštevovala. Keď vychovala

personál pre svoje školy, chodila po kraji, konala misie a dávala duchovné cvičenia. S podporou kardinála Barbariga založila združenie zbožných učiteliek - filipínok. O ambicióznejšej učiteľke sa dozvedel aj pápež Klement XI., ktorý ju pozval do Ríma a poveril ju založením škôl. V máji 1707 vznikla vo Večnom meste prvá škola filipínok.

Vo veku 55 rokov postihla Luciu zákerná choroba. Posledné štyri mesiace života strávila pripútaná na lôžko. Zomrela na sviatok Zvestovania Pána 25. marca 1732. Pápež Klement XI. potvrdil jej združenie sestier-učiteliek roku 1790. Mimoriadnu učiteľku pápež Pius XI. blahorečil roku 1926 a roku 1930 ju vyhlásil za svätú. Jej kongregácia má dnes vyše tisíc členiek a okrem Talianska pôsobí aj vo Veľkej Británii, Írsku, Albánsku, Etiópii, Indii, Brazílii a v USA.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku